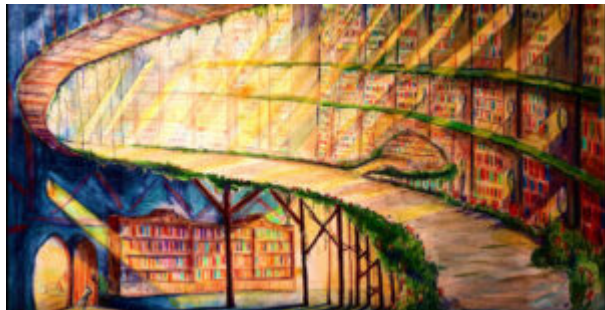

DAVID DEAVEL: ESTE POSIBILĂ EDUCAȚIA ONLINE ÎN MEDIUL UNIVERSITAR?

Autor: Diana-Elena Moldoveanu | 23 ianuarie 2022

Un articol de David Deavel pentru The Imaginative Conservative

Articol original: Is Online University Education Possible?

Înseamnă oare educația online sfârșitul universităților? Ar putea ea face parte din ideea de universitate dacă este utilizată ținându-se cont de limitele sale și de necesitatea existenței unei comunități fizice suplimentare pentru învățare?

Există pentru un profesor un lucru mai satisfăcător decât să-și privească studenții făcând lucruri minunate? Personal, nu am căzut niciodată pradă retoricii pe care unii profesori o folosesc, afirmând: „Învăț mai multe de la ei decât învață ei de la mine.” Dacă așa stau lucrurile pentru ei în sala de clasă, atunci le-aș recomanda să își dea cât mai repede demisia: chiar de ieri, dacă ar fi posibil.

Cu toate acestea, profesorii învață de la studenți. De când am fost expulzați din sălile de clasă pe Tărâmul Zoomului, am învățat de la studenții mei de licență că nu le place deloc educația online. Unul dintre studenții mei în an terminal m-a rugat să fac parte din comisia de examinare pentru lucrarea sa *summa cum laude* împreună cu alți doi profesori. În loc să ne prezinte un portofoliu cu lucrările sale sau să scrie una nouă pe care să o citim, a ales să prezinte o schiță a argumentului său, a cărui esență se poate extrage din titlu: „Educația online: un sofism modern?”.

După cum ați fi putut ghici din faptul că a primit o înaltă distincție

academică, Gerald este destul de inteligent. De asemenea, are o paletă de experiențe academice diverse: de la chestiuni standard în ciclul inferior și până la *homeschooling*, la susținerea unui curs de inginerie de software într-o mare universitate de stat și până la susținerea unui program de studiu de filosofie și latină la seminarul colegiului de la universitatea mea. Teza sa, bazată atât pe experiența proprie, cât și pe o înțelegere a educației universitare dedusă în mare parte din cartea lui Newman, *Idea of a University*, a fost că programele online nu pot într-adevăr furniza o educație liberală, spre deosebire de programele de educație față în față. Cel mult, acestea pot furniza „conținut” pe care studenții îl pot ingera dacă îi interesează. Din cauza lipsei unei experiențe reale, fizice, a sorbitului și vărsatului de cafea, a tolănirii, a mormăitului de comentarii pe seama cursului și a procesului de învățare prin dezbateri dintre studenții din cadrul comunității, posibilitatea unei educații reale, în care 1) studenții dezbate împreună argumentele autorilor și ale disciplinelor, 2) facultatea îi ajută să-și formeze intelectul și, în cele din urmă, propria viață și 3) experiența colectivă întregeste acest tablou prin crearea de amintiri, este foarte puțin probabilă. Educația online este o imitație slabă a celei adevărate. Poate fi potrivită pentru „instructaj”, dar nu pentru „educație”, pentru a folosi distincția făcută de Newman. Și asta e valabil, deși Gerald a recunoscut că educația față în față poate fi de calitate sau nu.

Am considerat prezentarea sa foarte bună și tind să fac front comun cu Gerald. A fost amuzant, deoarece participase mai devreme cu mine la un curs pe Zoom în care am țipat la ecran, „Ce e în neregulă cu voi, oameni? De ce nu vorbește nimeni?”. După câteva secunde de priviri triste de cățeluș ale găștii Brady¹ de pe monitorul meu, am întrebat, „V-ați pierdut?”. Toți au dat din cap. Așa că am încercat să îmi îmbunătățesc stilul obișnuit de Don Rickles/Vaudevill. Am făcut analogii verbale largi și înspăimântătoare pentru a trezi intelectul celor blocați în Peștera Pixelată. Am făcut mișcări absurde de dans cu partea superioară a corpului, mai ceva ca un individ care se schimonosește în timp ce dansează. I-am atras atenția lui Abby că îi dă pisicii sale prea multă mâncare.

Nu m-a ajutat prea mult. S-a ameliorat un pic situația, dar nu foarte tare. Eram pierdut și eu.

Aceasta este doar o parte a poveștii. Cum rămâne cu cealaltă? Toamna trecută, unul dintre studenții mei masteranzi și-a scris eseul final (în programul nostru interdisciplinar și integrativ nu scriem o „teză”, ci un eseu menit să pună la un loc mai multe idei) despre viziunea lui Newman

asupra educației online. Există vreo idee despre universitatea online care ar avea sens din perspectiva lui Newman?

Gerriet petrecuse deja câțiva ani în lumea tehnologiei înainte să se întoarcă pentru studiile masterale. Fusesse fără întârziere repartizat să ne ajute cu pregătirea programului online. Avea propriile îndoieli în legătură cu limitele educației online, pe de o parte din cauza experienței sale profesionale, pe de alta deoarece participarea sa în programul nostru fusesse atât de valoroasă pentru el, tocmai datorită întâlnirilor nepixelate cu studenții și cu facultatea. Consideram fondat scepticismul său, însă l-am încurajat să arunce o privire mai atentă la scrierile mai puțin cunoscute ale lui Newman, în special la memorandumuri, scrisori și la documentele oficiale despre Universitatea Catolică din Dublin unde fusesse rector, multe dintre documente făcând parte din colecția privată *My Campaign in Ireland* (1896), printată postum.

Concluziile cercetării lui Gerriet sunt surprinzătoare. Deși educația universitară ideală implica din punctul de vedere al lui Newman o viață disciplinată și o rutină de mâncat, jucat și rugat împreună în reședințele numite „cămine studențești”, Newman a avut o viziune flexibilă despre ceea ce poate furniza o universitate. Gerriet a descoperit că, în primul an de la înființarea Universității din Dublin, Newman a început un curs seral pentru bărbații care lucrau pe timp de zi și care în mod evident nu ar fi putut să adopte stilul de viață și de învățare pe care el îl considera cel mai bun. În ciuda acestui dezavantaj, Gerriet scrie: „Newman era entuziasmat, deloc reticent, în legătură cu rolul cursului seral ca expresie unitară și foarte legitimă a misiunii universității.” Într-adevăr, deși cursul a fost anulat încă din primul an, Newman l-a reintrodus peste trei ani.

Pe lângă acestea, chiar și în cazul studenților la zi, Newman a observat că nu fiecare student putea să trăiască în campus. A stabilit reguli pentru studenții „externi”, aceia care nu locuiau într-o reședință studențească, dar care erau încă sub tutela decanului colegiului. Unii locuiau cu părinții sau în locuințe „autorizate” din afara campusului, dar erau eligibili pentru programe dacă se țineau de învățatură și dacă erau în campus în anumite momente ale zilei. Newman chiar le-a permis studenților fără frecvență să participe la anumite cursuri dacă plăteau o taxă. El a explicat că până și participarea la cursuri ar putea constitui o formă de educație în sine dacă studenții își dădeau interesul.

Permisivitatea lui Newman avea totuși limitele sale. Considera că cea mai

bună formă de educație este ceea ce numim „cu frecvență” și credea că cei care sunt responsabili de universități ar fi trebuit să beneficieze de această formă de învățământ pentru a avea o înțelegere completă a ceea ce constituie idealul. Dispoziția în legătură cu acest lucru era clară.

Totuși, pentru a aduce un plus locuitului în campus și pentru a împiedica administrația să cadă în mâinile unora care nu au trăit niciodată acolo și care nu îi cunosc obiceiurile, este prevăzut ca diplomele obținute de non-rezidenți, deși conferă *bona fide* avantaje dincolo de activitatea din universitate, să aibă doar un titlu onorific în interiorul universității. Acest lucru înseamnă că diploma obținută de aceștia nu facilitează calificarea pentru a ocupa un post universitar la fel ca o diplomă obținută în urma experienței din campus.

Concluziile pe care Gerriet le-a tras de aici sunt următoarele: „Este clar că Newman vedea avantajele universității într-un spectru larg, cu posibilități diverse de reușită; pentru unii va fi mai ușor să intre, pentru alții mai greu. Cu toate acestea, el își dorește ca toți să participe, în măsura disponibilității fiecărui student...”

În mod curios, în timp ce Gerriet își scria eseul în toamna anului 2019, eu mă pregăteam să predau un curs online chiar despre John Henry Newman pentru programul nostru masteral. Trebuia să fie „asincron”, însemnând că studenții nu aveau întâlniri online sau sarcini pentru care trebuiau să fie prezenți la anumite ore. Am înregistrat câteva lecții, am pregătit temele pentru citit și scris, inclusiv întrebări pentru discuții și m-am pregătit să interacționez cu studenții prin email și alte modalități de mesagerie din moment ce ei aveau deja varii locuri de muncă, de la a practica medicina, până la a preda, a oferi cursuri la domiciliu și a fi preoți în parohii catolice cu fusuri orare diferite, la fel ca studenții de la seral ai lui Newman.

Cursul acesta funcționa deja în regim online când autoritățile au decis să închidă instituțiile de educație. Probabil datorită așteptărilor studenților, aceștia au fost mult mai fericiți în ceea ce privește cursul decât studenții mei de la licență care erau mult mai interesați de întâlnirile față în față. Câțiva dintre ei mi-au scris să îmi spună că, deși nu este situația optimă, le-a plăcut și au învățat și în acest format.

Deși așteptările scăzute fac miracole, cred că bucuria studenților masteranzi are de a face și cu alți doi factori. Primul este că mulți dintre ei au fost înscriși în programe de licență care au fost „ideal” susținute față în față, unde au învățat cum să discute despre idei și

gânditori cu profesorii și studenții. Eseul lui Gerriet surprinde celălalt factor, cred eu. Un program online de succes va fi unul care își are originea într-o comunitate reală, plină de studenți și profesori dintr-un loc real, precum cursurile serale ale lui Newman și aranjamentele „externe”. Dacă studenții mei nu pot veni și asista în biroul meu dezordonat, totuși ei știu că acesta se află într-o casă veche frumoasă – reședința Sitzman – cu o capelă, o bibliotecă cu șemineu și un grup de persoane care mănâncă, se roagă, se joacă și studiază împreună în viața reală.

De una singură, educația online se potrivește cu denumirea de „sofism modern” indicată de Gerald. Dacă acesta este viitorul universităților, atunci cred că ceea ce trăim acum reprezintă mai degrabă sfârșitul lor. Cu toate acestea, dacă este folosită ținând cont de limitele sale și de necesitatea existenței unei comunități non-virtuale de învățare în subsidiar, educația online poate într-adevăr face parte din ideea de universitate. Îi voi oferi ultimul cuvânt lui Gerriet, care a făcut un lucru mareț și a obținut una dintre cele mai rare și înalte distincții pentru eseul său:

„Este un real avantaj pentru un program de studii să își aibă originile într-un loc cu profesori și studenți care comunică în permanență și care cultivă un anumit spirit al locului. Astfel, studenții din mediul online sunt bine-veniți pentru cursuri hibrid, vizite în vederea unor oportunități sau, pur și simplu, pentru a-și completa programul de studii. În acest mod, ceea ce Newman identifică drept vital pentru integritatea unei universități poate indica direct, atunci când este posibil, și indirect, în alte situații, dacă un program online reprezintă sau nu cu adevărat expresia unei educații liberale.”

NOTE

1. Sitcom american lansat în 1969 ce prezintă povestea unei familii cu șase copii. ↑